

Últims dies de Lerma en

La remodelació del Govern central a què pot abocar el cas CESID, situa Joan Lerma en la llista de candidats a substituir Narcís Serra o a ocupar un ministeri. Felipe González és qui té l'última paraula.

Joan Lerma s'atansava a Narcís Serra el mateix dia que aquest era nomenat vice-president del govern en substitució d'Alfonso Guerra. Millor dit encara és Serra qui fa més per tenir Lerma del seu costat.

Aleshores, a l'avui president en funcions de la Generalitat valenciana no li costa res entrar en el joc. L'interès de Serra pel president valencià no és gratuït; li interessa un mapa autonòmic tranquil i establir bones relacions amb qui representa el contingent socialista més nombrós després de l'andalús. A més, Lerma és vist com un contrapès enfront de les demandes de transferències de catalans i bascos adduint el "fet diferencial", que pot provocar també un augment de les demandes valencianes. Un País Valencià tranquil en aquest sentit està garantit amb Lerma. Però, a banda de l'interès institucional, Serra, amb el partit clavat de ple en la batalla entre guerristes i renovadors, vol sumar efectius a les files de la renovació.

El preu de l'acoblament queda retractat en la fotografia de la propera remodelació de Govern. Quatre dels nous ministres són valencians: Pere Solbes, a Economia; Carme Alborch, a Cultura; Vicent Albero, a Agricultura, i Antoni Asunción, a Interior. Tot i que fonts properes a Joan Lerma consideren que la influència d'aquest a través de Serra per als dits nomenaments és més "ilusòria" que no real, la pressió valenciana és "visible". Aquest és, doncs, el joc: ministres valencians, transferències calmades per al País Valencià i un posicionament no guerrista en la pugna interna. Lerma, com a bon afeccionat a la navegació que és, sap nadar i guardar bé la roba i no es decanta ni pels uns ni pels altres; s'inventa una tercera via, la integradora. La maniobra és ben vista a ulls

Narcís Serra, vice-president dimissionari del Govern central. La seua caiguda és considerada en cercles socialistes valencians com un factor per a la revalorització política de Joan Lerma.

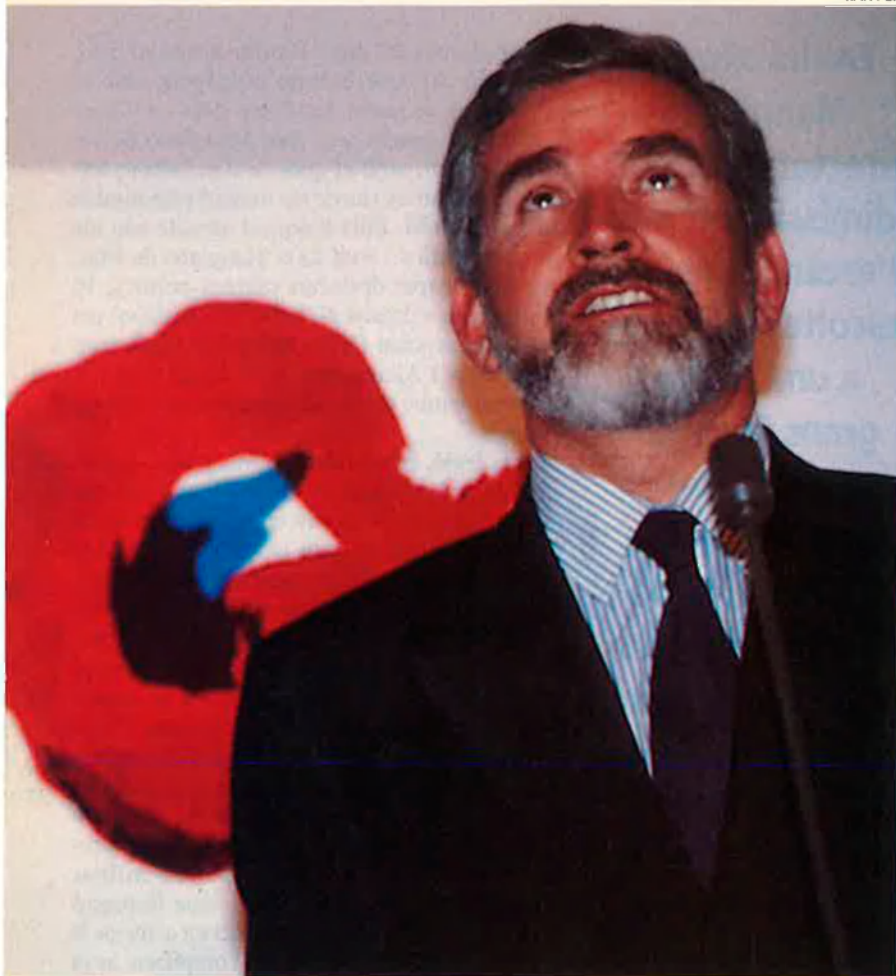
de tothom i el fa guanyar posicions en el marc socialista estatal.

Mana Felipe. Avui, emperò, Narcís Serra, juntament amb Julián García Vargas, ministre de Defensa, són —ho eren almenys en el moment de tancar aquesta edició, el passat divendres— membres dimissionaris del Govern. El cas CESID els ha deixat fora de joc. Aquesta circumstància lligada a la vidriosa situació institucional que viu l'executiu ha donat peu a les típiques travesses polítiques. A qui escollirà el president del govern, Felipe González, per a substituir Serra i Vargas en una hipotètica remodelació de Govern? Intimitat que, ben segur, no gosaria respondre ni el mateix president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol.

Totes les peces polítiques del pacte de governabilitat establert entre González i Pujol semblen, a hores d'ara, encaixades per tal d'accelerar les eleccions generals i les autonòmiques catalanes. Del calendari que dissenyen els dos di-

xpectativa de destinació'

RAFA GIL

rigents en una reunió imminent programada per a aquesta setmana o a tot estirar la vinent –Felipe González ha de comparèixer el dijous, 29 de juny, en el ple del Congrés dels diputats–, depèn la dita remodelació de Govern. Passe el que passe, la via de guanyar i guanyar temps escollida per González per a eixir de la situació, amb una presidència europea que havia de donar pas a sis mesos de tranquil·litat per a preparar les eleccions generals, a les darreries de 1996 s'ha esgotat totalment. L'escàndol del CESID ha actuat amb una gran contundència sobre els resultats del 28-M i ha portat el Govern a una situació insostenible.

La preparació de les eleccions generals està servida i la remodelació del Govern, tot i que siga un govern transitori –de sis o nou mesos, en funció de si se celebren primer les generals o les autonòmiques catalanes–, ha convertit Joan Lerma en un dels centres d'interès de l'actualitat política. Ara bé, quina és la posició del secretari general dels socialistes valencians da-

Joan Lerma, president en funcions de la Generalitat valenciana i secretari general del PSPV. Bandejant la campanya d'imatge que hi ha darrere de la reiteració que el seu lloc és a València, hi ha un Lerma anterior al 28-M i un Lerma posterior a aquesta data.

vant de la possibilitat d'anar a Madrid? Bandejant la campanya d'imatge que hi ha darrere de la reiteració que el seu lloc és a València, hi ha un Lerma anterior al 28-M i un Lerma posterior a aquesta data. Abans, existia la possibilitat de guanyar les eleccions autonòmiques. Avui, esvaïda aquesta via, està disponible políticament i psicològicament per anar a Madrid. Fonts de l'executiva socialista valenciana afirmen que ell no ho demanarà mai, però que si Felipe González decideix cridar-lo, Lerma acudirà perquè la pèrdua de les eleccions l'ha deixat sense la possibilitat d'un no. I ho farà precisament obeint el caràcter que tindrà el nou govern que haja d'enfrontar-se a un PP que té tots els números per a guanyar; un gabinet lliure de tecnòcrates, pensat més per obrir una etapa molt diferenciada de l'anterior que no pas en la gestió. Un govern caracteritzat, segons fonts del grup socialista en el Congrés dels Diputats, per una "major dimensió política i per gent fresca i preparada capaç de llançar iniciatives llegibles per la societat". I evidentment, apunten encara les mateixes fonts, per la substitució de Felipe González. I encara més, és tractarà d'un gabinet que haurà d'afrontar els nous escàndols que vagen eixint pel camí des d'ara fins a les eleccions. "Què n'hi haurà", asseguren a Madrid.

La caiguda de Serra és considerada en cercles socialistes com un factor de revalorització de Lerma. La família catalana perd el seu últim efectiu en el govern i CiU i PSC podrien veure amb bons ulls un vice-president valencià en el govern, sobretot perquè es tracta d'un lloc sense una clara tasca ministerial que representaria un paper d'intermediari còmode en el terreny de les transferències autonòmiques. Arribat el cas, Lerma només hauria de dimitir com a diputat autonòmic, però podria conservar la secretaria general del PSPV. Uns mesos en el govern, amb l'eixida de Felipe González, el podrien convertir en el líder de l'oposició en el Congrés dels Diputats –al costat de Ciprià Ciscar i Antoni Asunción–, un lloc que el tornaria a llançar políticament per a les eleccions autonòmiques de 1999.

Però si l'anada de Lerma a Madrid significara la seua substitució com a secretari general del PSPV, la renovació del partit s'acceleraria vertiginosament –com la del PSOE amb l'eixida de González. A hores d'ara, les travesses valencianes per a la substitució esmenten Joan Romero, conseller d'Educació en funcions i vice-secretari general del PSPV –"es tractaria d'un ascens natural" apunten fonts del partit– o el mateix Asunción, que tornaria a la direcció valenciana per la porta gran.

Joan Mari